

การจัดการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของนักเรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี
Management of Social Teaching according to Suppirisadham 7
of Secondary Students Watphaidam Buddhist School Education
Department Singburi Province

พระครูสังฆรักษ์ โชคชัย ธรรมงกูโร (พลชา)¹ พระวิเทศพรหมคุณ² นิเวศน์ วงศ์สุวรรณ³
PhrakruSangkhakar Chokchai Dhammangkuro (Ponsa),
Phra Wides Bormmakun, Niwes Wongsuwan

บทคัดย่อ (Abstract)

การวิจัยเรื่อง การจัดการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี เป็นการวิจัยเชิงทดลองขั้นต้น (Pre-Experimental Research) แบบหนึ่งกลุ่มทดลองก่อนเรียนและหลังเรียน วัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาการจัดการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการจัดการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี ประชากรและที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งหมด ซึ่งมีจำนวนนักเรียน 73 รูป กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 27 รูป ซึ่งได้มาโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้อการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 7 แผน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน แบบปรนัยเลือกตอบ ก ข ค ง แบบ 4 ตัวเลือกจำนวน 30 ข้อ ผลการวิจัยดังกล่าว พบว่า 1. การศึกษาการจัดการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี” พบว่า ผู้เรียนมี

Received: 2021-09-16 Revised: 2021-10-22 Accepted: 2021-11-14

¹ สาขาวิชาการสอนสังคมศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
Department of Social Studies Teaching, Faculty of Education, Mahachulalongkornrajavidyalaya
University. Corresponding Author e-mail: sairoong.bub@mcu.ac.th

² คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย Faculty of Education,
Mahachulalongkornrajavidyalaya University

³ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย Faculty of Education,
Mahachulalongkornrajavidyalaya University

ความเข้าใจเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ไม่สมบูรณ์ ผู้สอนจึงดำเนินการอธิบายสอดแทรกเพิ่มเติม เกี่ยวกับหลักสัปปุริสธรรม 7 และสังเกตพฤติกรรมตอบสนอง ปรากฏว่า ผู้เรียนเกิดปฏิกิริยา ตอบสนองในการเรียนรู้และสามารถที่จะตอบปัญหาที่ผู้สอนถามได้ ผู้สอนจึงดำเนินการจัดการเรียนรู้ ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ตามแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 แผน ผู้เรียนมีความเข้าใจตาม หลักสัปปุริสธรรม 7 มากขึ้นและสามารถคิดวิเคราะห์แยกแยะตามการจัดการเรียนรู้ ได้เป็นอย่างดี และสังเกตพบอีกว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดี มีผลการจัดการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้น 2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดกิจกรรมการจัดการสอนตามหลักสัปปุริสธรรม 7 วิชาสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เรื่อง รัฐธรรมนูญของเรา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 27 รูป คะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 13.15 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.994 คะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) = 26.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.528 เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า หลังเรียนมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

คำสำคัญ (Keywords): การจัดการเรียนรู้; หลักสัปปุริสธรรม 7; ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

Abstract

The research was Management of Social Teaching according to Suppirisadham 7 of Secondary Students Watphaidam Buddhist School Education Department Singburi Province. It was Pre-Experimental research by one group of pretest and posttest. There were the objectives as follow, (1) To study management of Social Teaching according to Suppirisadham 7 of Secondary Students Watphaidam Buddhist School Education Department Singburi. 2) To compare an achievement from pretest and posttest by management of Social Teaching according to Suppirisadham 7 of Secondary Students Watphaidam Buddhist School Education Department Singburi. The population group for this research were all Secondary Students amount 73 persons, then exampling was the 1st Secondary Students amount 27 persons by using Purposive Sampling. The implements for this research were lesson plan for management of Social Teaching according to Suppirisadham 7 of Secondary Students Watphaidam Buddhist School Education Department Singburi Subject number 4 plans and achievement from pretest and posttest by multiple choice a,b,c,d, for choosing amount 30 items. The results of the research work were as follows: 1. Result from management of Social Teaching according to Suppirisadham 7 of Secondary Students Watphaidam Buddhist School Education Department Singburi found that learners

understand substances for Suppirisadham incomplete. So that teachers try to explain more matter about Suppirisadham 7 then consider their behavior and found that they had motivated to study and answer questions for Suppirisadham 7 according to 4 lesson plans then understand for Suppirisadham 7 and change them to be good behavior more also. 2. Result from comparing achievement from pretest and posttest by using management of Social Teaching according to Suppirisadham 7 for social religion and culture for item our constitution for the 1st secondary students reveal Watphaidam Buddhist School Education amount 27 persons form pretest and posttest then had average as $(\bar{X}) = 13.15$ then for standard as $(S.D.) = 1.994$. There were posttest scores average as $(\bar{X}) = 26.89$ and then for standard as $(S.D.) = 1.528$, Then when comparing with achievement from pretest and posttest had found that posttest had higher than pretest by statistics significant as reveal .05 as concern with hypothesis an set.

Keyword: Learning Management; Suppirisadham 7; Secondary Students

บทนำ (Introduction)

การศึกษาเป็นวิทยาการสำคัญในการสร้างและพัฒนางานองค์ความรู้ ความคิด ความประพฤติ และคุณธรรมของบุคคล สังคม และประเทศชาติ ให้การศึกษาที่ดีแก่เยาวชนได้อย่างครบถ้วนพอเหมาะกันทุกๆ ด้าน สังคมและประเทศชาติจะมีพลเมืองที่มีคุณภาพ ซึ่งสามารถธำรงรักษาความเจริญมั่นคงของประเทศชาติได้ และพัฒนาให้ก้าวหน้า (พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว, ภูมิพลอดุลยเดช, 2558) ในทางพระพุทธศาสนา พระพุทธองค์ทรงตรัสสอนพระปัญญาจักรีทั้ง 5 เกี่ยวกับเหตุผลในการเกิดขึ้นของสิ่งทั้งหลายในโลกนี้ และในขณะเดียวกัน พระอัสสชิเถระได้นำคำสอนพระศาสดาไปสอนสารีบุตรปริพาชกว่าดังนี้ ธรรมเหล่าใดเกิดแต่เหตุ พระตถาคตทรงแสดงเหตุแห่งธรรมเหล่านั้น และความดับแห่งธรรมเหล่านั้น พระมหาสมณะมีปกติทรงสอนอย่างนี้ (มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, พระวินัยปิฎก เล่ม 4 มหาวรรค ภาค 1) สารีบุตรปริพาชกได้ดวงตาเห็นธรรม ครั้นได้ฟังธรรมปริยายนี้ ดวงตาเห็นธรรม ปราศจากธุลี ปราศจากมลทินว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา มีวิทยาการหรือวิทยาการแห่งการเรียนรู้ของพระสารีบุตร ดังนั้น หลักศีลธรรม คำสอนของพระพุทธศาสนาเป็นวิทยาการหรือวิทยาการที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้นำไปพัฒนาตน และสังคม เช่น หลักอริยสัจ เป็นวิทยาการที่ส่งเสริมการแก้ปัญหาชีวิตหลักปฏิจจสมุปบาทเป็นวิทยาการในการเรียนรู้มุ่งสู่ความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ประกอบไปด้วยสายเกิดสมุทัยวาร และหลักศีลธรรมคำสอนอื่น ๆ ที่ส่งเสริมการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องที่ติงามทั้งตนเอง สังคม ครอบครัว ชุมชน และประเทศชาติ สังคมปัจจุบันมนุษย์เป็นทรัพยากรที่สำคัญของครอบครัว ของสังคมและของประเทศ ถ้าหากทรัพยากรที่เติบโตมาจากสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี ทรัพยากรเหล่านั้นก็จะเป็น

ภาระของสังคม และถ้าหากได้รับการพัฒนาที่ดีก็จะเป็นผู้นำและเป็นตัวอย่างที่ดีแก่สังคม ปัจจุบันการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเศรษฐกิจของโลกมีพลวัตสูง ความเจริญทางเทคโนโลยี เป็นส่วนหนึ่งในความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เป็นการเตรียมคนเพื่อให้พร้อมในความเจริญที่จะเกิดขึ้นในอนาคต หลักสำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ คือ จะต้องให้ความรู้และประสบการณ์ด้านวิชาการ การฝึกอบรมความรู้ที่ทันสมัยรวมทั้งการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมควบคู่กันไป เช่น การให้คนมีความรู้จะต้องฝึกให้มีวินัยในการทำงานควบคู่กันไปด้วยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 มุ่งเน้นให้การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคนและสังคม เพื่อสร้างคนที่มีคุณภาพ ได้มาตรฐานสากล (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2542: 2) หลักสูตรเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นสำหรับการจัดการศึกษาทุกระดับทำให้จุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นเครื่องมือในการควบคุมมาตรฐานการศึกษา

มาตรา 6 การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข มาตรา 7 ในกระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษาและส่งเสริมสิทธิ หน้าที่ เสรีภาพ ความเคารพกฎหมาย ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปวัฒนธรรมของชาติการกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้อันเป็นสากล ตลอดจนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

กระบวนการเรียนรู้เป็นส่วนสำคัญของการปฏิรูปการศึกษาซึ่งกำหนดเป็นนโยบายที่ครูจะต้องปรับเปลี่ยนกระบวนการทัศน์ในการเรียนการสอน ตลอดถึงวิธีการเรียนรู้หรือแสวงหาองค์ความรู้ครูจะต้องจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพตรงตามเป้าประสงค์หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข และมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ ครูจะต้องเปลี่ยนกรอบแนวคิดเดิมที่ยึดรูปแบบเก่า ๆ วิธีการเรียนแบบเก่า ๆ ที่ยึดกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยครูเป็นผู้บอกความคิดแต่ผู้เดียว เดินตามความคิดของครูเท่านั้น (รศ.ดร.ธีรยุทธ พึ่งเกียรติ, 2547) จึงทำให้นักเรียนขาดการคิดวิเคราะห์ การหาเหตุผลที่ดี เด็กและเยาวชนขาดคุณธรรม จริยธรรม ทำให้การจัดการเรียนการสอนขาดครูประสิทธิภาพในปัจจุบัน

การกระบวนการเรียนรู้ตามแนวทางของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ครูผู้สอนต้องเปลี่ยนบทบาทของตนเอง จากการทำหน้าที่เป็นผู้สอน ผู้ให้ความรู้ จัดการสอนโดยใช้ตนเองเป็นแหล่งความรู้ สอนเน้นเนื้อหา ยึดตำราและแบบฝึกหัดเป็นหลัก มาเป็นบทบาท มาเป็นบทบาทของผู้อำนวยความสะดวก ส่งเสริมสนับสนุนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองจากประสบการณ์จริง ฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ การประยุกต์นำความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไข ด้วยกิจกรรมที่หลากหลายตามความถนัด ความสนใจ ตอบสนองความแตกต่างระหว่าง

บุคคลเพื่อสร้างคุณลักษณะทำได้ คิดเป็น รักการอ่าน ใฝ่รู้ เกิดคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (พจนา ทรัพย์สมาน, 2560)

กระบวนการเรียนรู้ ต้องจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความแตกต่างของผู้เรียน ฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์และประยุกต์ใช้เพื่อป้องกันและแก้ปัญหา ให้ผู้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติ ให้ทำได้คิดอย่างสมดุล รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชาผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศสภาพแวดล้อม สื่อการเรียนรู้และนักเรียนเกิดการเรียน อำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนเกิดการเรียนและการวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกัน จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย พ่อแม่ ผู้ปกครอง และชุมชน มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน โดยส่งเสริมการดำเนินงานและจัดตั้งแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต

การจัดการศึกษาของไทยจะมุ่งเน้นพัฒนาการจัดการเรียนการสอนด้านคุณธรรมจริยธรรมอย่างเร่งด่วน เท่าทันการเปลี่ยนแปลง เพื่อสามารถพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมได้เกิดผลเป็นการหาวิธีการและมาตรฐานการพัฒนาผู้เรียนในเชิงรุกเพื่อรองรับต่ออนาคตที่จะมาถึง โดยสร้างผู้เรียนให้มีเกราะป้องกันตนเองอยู่รอดและประสบความสำเร็จได้ ทั้งความสำเร็จส่วนตัว และความสุขและสันติของประเทศโดยรวม อย่างไรก็ตาม แม้ว่ากระทรวงศึกษาธิการจะให้ความสำคัญการพัฒนาจริยธรรมในสถานศึกษาแต่การจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมในสถานศึกษาที่ผ่านมา ยังไม่ได้ผลเท่าที่ควร เนื่องจากประสบปัญหาหลายประการ ได้แก่ แนวทางการนำหลักสูตรภาคอื่น ในการพัฒนาผู้เรียนด้านคุณธรรมยังไม่เพียงพอคุณภาพความจำกัดของครูด้านความรู้ไปใช้ยังขาดประสิทธิภาพ เนื้อหาไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายหลักสูตร สภาพการให้ความร่วมมือของและทักษะในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม แนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร รัชกาลที่ 9 (2559) ที่เกี่ยวกับการศึกษาและการเรียนรู้นั้นมีมากมาย ซึ่งถือได้ว่าประเทศไทยที่โชคดีที่มีอดีตพระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นปราชญ์รอบรู้ทั้งด้านการเมือง การปกครอง การพัฒนา การเกษตร การชลประทาน ภาษา การดนตรี และการศึกษา ซึ่งยกเอาพระบรมราโชวาทตอนหนึ่งเกี่ยวกับครู ซึ่งมีพระบรมราโชวาท ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่นิสิตและนักศึกษาวิทยาลัยการศึกษาวินพหุสภคินีที่ 15 ธันวาคม 2503 ไว้ดังนี้

“...ผู้ที่ครูอาจารย์นั้น ใฝ่จะมีแต่ความรู้ในทางวิชาการ และทางการสอนเท่านั้นก็หาไม่ จะต้องรู้จักอบรมเด็กทั้งในด้านศีลธรรมจรรยาและวัฒนธรรม รวมทั้งให้มีความสำนึกรับผิดชอบในหน้าที่ และในฐานะที่จะเป็นพลเมืองดีของชาติต่อไปข้างหน้า การให้ความรู้หรือที่เรียกว่าการสอนนั้นต่างจากกับการอบรม การสอนคือการให้ความรู้แก่ผู้เรียน ส่วนการอบรมนั้นเป็นการฝึกจิตใจของผู้เรียนให้ซึมซาบจนติดเป็นนิสัย ขอให้ท่านจงอย่าสอนอย่างเดียว ให้อบรมให้ได้รับความรู้ดังกล่าวมาแล้วด้วย...” (พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร รัชกาลที่ 9, 2559)

เห็นได้ว่าพระองค์ทรงใส่พระทัยการอบรมสั่งสอนเยาวชนให้มีคุณธรรมจริยธรรม และมุ่งเน้นให้ครูเป็นผู้อบรมเด็ก ๆ ซึ่แนะนำให้ผู้เรียนให้รู้จักเหตุ รู้จักผล รู้จักตน รู้จักกาล รู้จักประมาณ รู้จักชุมชน และรู้จักบุคคล ถือเป็นหลักสัปปุริสธรรมตามที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในกลุ่มสาระการ สอนสังคมศึกษาได้ตามภาระหน้าที่ที่สำคัญซึ่งประกอบด้วย

รายวิชาพื้นฐาน สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ศาสนา ศีลธรรม จริยธรรม หน้าที่ พลเมืองและวัฒนธรรม (2563) และการดำรงชีวิตในสังคมเศรษฐกิจ มาตรฐานการเรียนรู้และ ตัวชี้วัด สาระภูมิศาสตร์ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และ วัฒนธรรม ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 เขียนขึ้นโดยมีเป้าหมายเพื่อให้ ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ

ได้ปฏิบัติการสอนในวิชาสังคมศึกษา ศาสนาวัฒนธรรม พบปัญหาในกรณีเกี่ยวกับ นักเรียนมีอาการหลับในห้องเรียน นักเรียนอ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือไม่ได้ ใช้ภาษาถิ่นขณะ สนทนากับครูในเวลาปฏิบัติหน้าที่ทำการการสอน และเป็นช่วงเวลานักเรียนกำลังปรับสภาพตนเอง ให้สอดคล้องกับบริบทในการเรียนการสอนระดับชั้นมัธยมศึกษา ด้วยเหตุผลและประเด็นปัญหาที่ ผ่านมาจึงทำให้ผู้วิจัย มีความสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การจัดการสอนวิชาสังคมศึกษาตาม หลักสัปปุริสธรรม 7 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research Objective)

1. เพื่อศึกษาการจัดการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการจัดการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุ ริสธรรม 7 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัด สิงห์บุรี

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

การศึกษาวิจัย เรื่อง “การจัดการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี” เป็นการ วิจัยเชิงทดลองขั้นต้น (Pre-Experimental Research) โดยใช้แบบการวิจัย One Group Pretest - Posttest Design (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ : 2542) ตารางแผนการวิจัย One Group Pretest - Posttest Design

กลุ่ม	ก่อนเรียน	ทดลอง	หลังเรียน
E	T ₁	X	T ₂

ตารางแผนการวิจัย One Group Pretest - Posttest Design

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวนนักเรียนทั้งหมด 73 รูป ของโรงเรียนโรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรีที่กำลังศึกษาใน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 1 ห้อง รวมนักเรียน 27 รูป

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแผนการจัดการเรียนรู้การสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 4 แผน และ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน แบบปรนัยเลือกตอบ ก ข ค ง แบบ ๔ ตัวเลือกจำนวน 30 ข้อ ตรวจสอบความสอดคล้องขององค์ประกอบต่าง ๆ ในแผนการจัดการเรียนรู้ ด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ความชัดเจน ความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และความสอดคล้อง ด้วยดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item- Objectives Congruence : IOC) ข้อมูลที่รวบรวมจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณค่า IOC โดยใช้ ดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณ แล้วเลือกค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป นำผลคะแนนแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทางการเรียนแต่ละฉบับมาหา ความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ แล้วคัดเลือกเฉพาะที่มีความยากง่ายระหว่าง 20-80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป จำนวน 30 ข้อ นำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ทำความรู้จักรัฐธรรมนูญจำนวน 30ข้อ ไปหาค่าความเชื่อมั่น และนำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากทดลอง (Try Out)

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยการ จัดกิจกรรมเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้ t-test

ผลการวิจัย (Research Results)

ตอนที่ 1 ศึกษาการจัดการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี ผลการวิจัยพบว่า เมื่อผู้สอนได้ดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยการให้ผู้เรียนได้ศึกษาเนื้อหาความรู้ แล้วให้ผู้เรียนได้ทำการวิเคราะห์แยกแยะประเด็นเรื่องราวตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ปรากฏว่า ผู้เรียนมีความเข้าใจเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ได้ไม่สมบูรณ์ ผู้สอนจึงดำเนินการอธิบายสอดแทรกเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักสัปปุริสธรรม 7 และสังเกตพฤติกรรมตอบสนอง ปรากฏว่า ผู้เรียนเกิดปฏิกิริยาตอบสนองในการเรียนรู้และสามารถที่จะตอบปัญหาที่ผู้สอนถามได้ ผู้สอนจึงดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ต่อไป

(1) ขั้นรู้จักเหตุ จากการจัดการเรียนรู้ผู้สอนสังเกตพบว่า ผู้เรียนส่วนมากสามารถคิดวิเคราะห์จากเรื่องราวที่ได้ศึกษาว่า มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น มีสาเหตุมาจากสิ่งใด มีข้อดีข้อเสียอย่างไร

(2) ขั้นรู้จักผล จากการจัดการเรียนรู้ผู้สอนสังเกตพบว่า ผู้เรียนส่วนมากมีความกระตือรือร้นที่จะตอบคำถามและตั้งใจเรียนมากขึ้น

(3) ขั้นรู้จักตน จากการจัดการเรียนรู้ผู้สอนสังเกตพบว่า ผู้เรียนมีความเข้าใจว่าตนเองควรปฏิบัติตนอย่างไร และเข้าใจหน้าที่ของตนเอง

(4) ขั้นรู้จักประมาณ จากการจัดการเรียนรู้ผู้สอนสังเกตพบว่า ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และเข้าใจว่าสิ่งใดควรใช้ สิ่งใดเหมาะสมแก่การให้ สิ่งใดที่ไม่ควรใช้ หรือไม่เหมาะสม

(5) ขั้นรู้จักกาล จากการจัดการเรียนรู้ผู้สอนสังเกตพบว่า ผู้เรียนเข้าใจถึงช่วงเวลาทำหน้าที่ ของตนและสามารถทำงานได้ตามเวลาที่กำหนด

(6) ขั้นรู้จักชุมชน จากการจัดการเรียนรู้ผู้สอนสังเกตพบว่า ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้การทำงานร่วมกับเพื่อนๆ และสังคมได้

(7) ขั้นรู้จักเลือกคบบุคคล จากการจัดการเรียนรู้ผู้สอนสังเกตพบว่า ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และเข้าใจที่จะเลือกคบบุคคล และยังเข้าใจถึงคุณและโทษในการเลือกคบบุคคลได้เป็นอย่างดี

จากการศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 สังเกตพบอีกว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่ดี มากกว่าร้อยละ 80 ของนักเรียนทั้งหมด มีผลการจัดการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้น

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี จากการเก็บข้อมูลจริงผู้วิจัยได้วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่า t-test โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป (Microsoft Excel) และสามารถสรุปผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการ
จัดกิจกรรมการจัดการสอนตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ วิชาวังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เรื่อง
รัฐธรรมนูญของเรา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี

การจัดการ เรียนรู้	ผลสัมฤทธิ์ ทางการ เรียน	จำนวน รูป	ค่าเฉลี่ย $\bar{X}$	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ค่าเฉลี่ย ผลต่าง	t-test	Sig.
การจัดการ เรียนรู้แบบ ร่วมมือ	ก่อนเรียน	27	13.15	1.994	1.789	39.917*	0.000
	หลังเรียน	27	26.89	1.528			

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการ
จัดกิจกรรมการจัดการสอนตามหลักสัปปุริสธรรม 7 วิชาวังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เรื่อง
รัฐธรรมนูญของเรา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี
จำนวน 27 รูป คะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 13.15 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.994
คะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 26.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.528 เมื่อเปรียบเทียบ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า หลังเรียนมีคะแนน
สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

การวิจัยเรื่อง การจัดการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งทางผู้วิจัยได้
อภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. จากการศึกษากิจกรรมการจัดการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 เรื่อง
รัฐธรรมนูญของเรา พบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นและใส่ใจในการจัดการเรียนการสอนตาม
หลักสัปปุริสธรรม 7 จึงส่งผลให้นักเรียนมีผลการเรียนที่ดีขึ้นและเข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนเอง
การปฏิบัติตนกับสังคม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย อรุณช โขพิมพ์ (2560: 97) ได้ทำการวิจัยเรื่อง
ภาวะผู้นำของผู้บริหารตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญ
ศึกษา จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า ภาวะของผู้นำของผู้บริหารตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของ
ผู้บริหารโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาจังหวัดขอนแก่น ในภาพรวมมีความคิดเห็นอยู่
ในระดับมาก ในรายด้านพบว่า ทุกด้านมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านอัตถิยัญตา ด้าน
ปรีชาญาณตา ด้านกาลัญญตา ด้านบุคคลปโรปรัญญตา ด้านมัตตัญญตา ด้านธัมมัญญตา และ

ด้านอค์ตัญญูตา การเปรียบเทียบภาวะผู้นำตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญจังหวัดขอนแก่นตามความคิดเห็นของบุคลากร โดยจำแนกตามสถานภาพและประสบการณ์ พบว่า มีระดับความคิดเห็นในภาพรวมและรายด้านทุกด้านมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้แนวทางส่งเสริมภาวะผู้นำตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญ จังหวัดขอนแก่น ผู้บริหารควรนำหลักสัปปุริสธรรม 7 มาประยุกต์ใช้ในการบริหารโรงเรียนและส่งเสริมให้มีการปฏิบัติที่เป็นรูปธรรมเพื่อที่จะทำให้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในองค์กรการศึกษายิ่งขึ้น

สอดคล้องกับงานวิจัยของ พระยuthศิลป์ ยุทธศิลป์ (อุปศรี) (2559: 153) ได้วิจัยเรื่องการบริหารงานโดยการประยุกต์ใช้หลักสัปปุริสธรรม 7 ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านค้อ อำเภอน้ำหนาว จังหวัดนครพนม ผลการวิจัยพบว่า 1) ประชาชนมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานโดยการประยุกต์ใช้หลักสัปปุริสธรรม 7 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.85 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน 1) ผลเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อการประยุกต์ใช้หลักสัปปุริสธรรม 7 โดยจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล พบว่ามีความคิดเห็นต่อการบริหารงานโดยการประยุกต์ใช้หลักสัปปุริสธรรม 7 แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนประชาชนที่มีระดับการศึกษา และรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นใหม่แตกต่างกัน 3) ปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะ ต่อการบริหารงานโดยการประยุกต์ใช้หลักสัปปุริสธรรม 7 คือ ประชาชนมีความผูกพันกับองค์กรน้อย ประชาชนไม่ค่อยมีส่วนร่วมกับการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ประชาชนไม่ค่อยได้รับสวัสดิการหรือแบ่งปันผลประโยชน์ต่างๆแก่ประชาชนอย่างทั่วถึง เสมอภาคเท่าเทียมกัน

ข้อเสนอแนะในการประยุกต์ใช้หลักสัปปุริสธรรม 7 ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านค้อ พบว่า ควรทำงานรับใช้ประชาชนอย่างเสมอต้นเสมอปลาย วางแผนการทำงานให้เหมาะสม เรียงลำดับความสำคัญของปัญหาโดยคำนึงถึงหลักเหตุผล รู้ว่าองค์การที่บริหารอยู่เป็นอย่างไรว่ามีจุดด้อย จุดเด่น จัดสรรงบประมาณให้ทั่วถึงประชาชน จัดสวัสดิการหรือแบ่งปันผลประโยชน์ต่างๆให้แก่ประชาชนอย่างทั่วถึงเสมอภาคเท่าเทียมกัน

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการจัดกิจกรรมการจัดการสอนตามหลักสัปปุริสธรรม 7 วิชาสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม เรื่องรัฐธรรมนูญของเรา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 27 รูป คะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 13.15 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.994 คะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) = 26.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.528 เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า หลังเรียนมีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พระแสงสุรีย์ คุณธมโม (ทองขาว) (2560: 57) ได้วิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 วิชาพระพุทธศาสนา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 5 (วัดป่าจิตตสามัคคี) จังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า 1) การศึกษาการ

จัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 วิชาพระพุทธศาสนา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 5 (วัดป่าจิตตสามัคคี) จังหวัดนครราชสีมา พบว่า เมื่อผู้สอนดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยการให้ผู้เรียนได้ศึกษาใบความรู้ แล้วให้ผู้เรียนได้ทำการวิเคราะห์แยกแยะประเด็นเรื่องราวตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ ปรากฏว่า ผู้เรียนบางส่วนมีความเข้าใจเนื้อหาในการจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ได้ไม่สมบูรณ์ ผู้สอนจึงดำเนินการอธิบายสอดแทรกเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักสัปปุริสธรรม ๗ และสังเกตพฤติกรรมตอบสนองปรากฏว่า ผู้เรียนเกิดปฏิกิริยาตอบสนองในการเรียนรู้และสามารถตอบปัญหาที่ผู้สอนถามได้

ผู้สอนจึงดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ตามแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 แผน ปรากฏว่าผู้เรียนมีความเข้าใจตามหลักสัปปุริสธรรม 7 มากขึ้นและสามารถคิดวิเคราะห์แยกแยะตามการจัดการเรียนรู้หลักสัปปุริสธรรม 7 ทั้ง 7 ชั้น ได้เป็นอย่างดี และจากการศึกษาการจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 สังเกตพบอีกว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้น 2) ผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน การจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 วิชาพระพุทธศาสนา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 5 (วัดป่าจิตตสามัคคี) จังหวัดนครราชสีมา เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t-test การจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 วิชาพระพุทธศาสนา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หน่วยการเรียนรู้ที่ 8 ประวัติความสำคัญและการปฏิบัติตนในวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา จำนวน 40 ข้อ ซึ่งใช้แบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 วิชาพระพุทธศาสนา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 5 (วัดป่าจิตตสามัคคี) ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์หลักการเรียนรู้สูงกว่าก่อนเรียนคิดเป็นค่าเฉลี่ย 28.74/24.43

องค์ความรู้จากการวิจัย (Research Knowledge)

ผลจากการศึกษาพบว่า องค์ความรู้จากการวิจัยเรื่อง การจัดการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยการนำหลักธรรมสัปปุริสธรรม 7 มาบูรณาการเพื่อช่วยในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถสรุปเป็นแผนภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัยการจัดการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี ดังนี้

ภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัยการจัดการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี

จากการศึกษา“การจัดการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี” ผลที่ได้จากการจัดการเรียนรู้ผู้เรียนสามารถแยกแยะประเด็นเรื่องราวตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ การวิเคราะห์แยกแยะ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากเรื่องรัฐธรรมนูญของเรา ผลที่เกิดขึ้นจากเรื่องที่ศึกษา เรื่องราว 1) เข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนที่ต้องปฏิบัติให้เหมาะสม, 2) รู้จักพอเพียงพอดีพองามในการเลือกสรรสิ่งของที่มีอยู่, 3) เข้าใจเวลาที่ถูกต้อง, 4) ปฏิบัติเข้าใจขนบธรรมเนียม, 5) เข้าใจชุมชน, 4) สังคม, และ 7) อยู่ร่วมกับสังคมได้, อย่างสงบสุข ไม่ขัดแย้ง เข้าใจในการคบหาบุคคลตามความแตกต่าง เข้าใจคุณและโทษในการคบหาบุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในทิศทางที่ดี มากกว่าร้อยละ 80 ของผู้เรียนส่วนใหญ่ ทำให้ผู้เรียนเข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนเองตามกระบวนการจัดการเรียนรู้หลักสัปปุริสธรรม และมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05 ดำรงตนอยู่ในครอบครัวและสังคมได้อย่างมีความสุข

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

จากการศึกษา การจัดการสอนวิชาสังคมศึกษาตามหลักสัปปุริสธรรม ๗ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดไผ่ดำ แผนกสามัญศึกษา จังหวัดสิงห์บุรี ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ควรจัดการเรียนการสอนตามหลักสัปปุริสธรรม 7 เพื่อพัฒนากระบวนการสอนในระดับชั้นอื่นๆ

1.2 ควรศึกษาคู่มือที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ และสร้างแผนการสอน เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการทำกิจกรรม และเพื่อนำไปพัฒนาด้านอื่นๆ

1.3 ควรมีการวัดผลและประเมินผลตามสภาพจริง

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการเปรียบเทียบในรายวิชาอื่นๆ

2.2 ควรเพิ่มการวิจัยนอกเหนือจากในห้องเรียนเป็นระดับชั้นอื่นๆ หรือนอกเขตพื้นที่การศึกษา

เอกสารอ้างอิง (References)

พจนา ทรัพย์สมาน. (2560). การจัดการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนแสวงหาและค้นพบความรู้ด้วยตนเอง.

พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งโรงพยาบาลจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว. ภูมิพลอดุลยเดช. (2558). คำสอนพ่อ: ประมวลพระบรมราโชวาท

และพระราชดำริเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
กรุงเทพมหานคร.

พระยุดธิสัปป ยุธสิปโป (อุปศรี). (2559). การบริหารงานโดยการประยุกต์ใช้หลักสัปปุริสธรรม 7

ขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านค้อ อำเภอโพนสวรรค์ จังหวัดนครพนม. วิทยานิพนธ์
พุทธศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พระแสงสุริย์ คุณธมโม (ทองขาว). (2560). การจัดการเรียนรู้ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 วิชา

พระพุทธศาสนา ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล 5 (วัดป่าจิตตคามัคคี)

จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัย
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

ธีรยุทธ พึ่งเกียรติ. (2547). คู่มือการพัฒนาวิชาชีพครู. พิมพ์ครั้งที่ 3. โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราช
วิทยาลัย.

อรนุช โชติพิมพ์. (2560). ภาวะผู้นำของผู้บริหารตามหลักสัปปุริสธรรม 7 ของผู้บริหารโรงเรียนพระ

ปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต.

บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

